

Sygn. akt *XIII GC 1140/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 5 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Dariusz Rogala

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Adamkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2018 roku w (...) na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w Ś.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1) oddała powództwo;

2) zasądza na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. kwotę 287 (dwustu osiemdziesięciu siedmiu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *XIII GC 1140/17*

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 19 IV 2017 (...) sp. z o.o. w Ś. zażądała zasądzenia od pozwanej kwoty 639,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 10 II 2017 oraz zwrotu kosztów procesu wg norm przepianych (pozew, k. 2 i n.).

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. W szczególności w tym piśmie procesowym pozwana zaproponowała powódce ugodę, na mocy której zapłaci jej 541,20 zł tytułem roszczenia głównego, 270 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika i 1/2 kosztów procesu (odpowiedź na pozew, k. 21 i n.).

W replice na odpowiedź na pozew powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie (pismo procesowe powódki z 7 VII 2017, k. 33).

Na rozprawie z 5 VII 2018 strona pozwana złożyła odpis ugody zawartej między stronami z dowodem zapłaty roszczenia w ugodzonej wysokości (wraz z odpisem dla strony przeciwnej) oraz wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu (rozprawa z 5 VII 2018 – 00:01:36 i 00:06:36).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

Powódka, z tytułu najmu poszkodowanej pojazdu zastępczego wobec szkody komunikacyjnej, wystawiła fakturę na kwotę łącznie 1.476 zł (faktura, k. 14).

Poszkodowana przelała na rzecz powódki wierzytelność odszkodowawczą z tytułu szkody zarejestrowanej przez pozwaną pod numerem (...) (cesja, k. 16).

Decyzją z 9 II 2017 pozwana (która odpowiada za sprawcę szkody na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych) przyznała powódce odszkodowanie, związane z kosztami najmu pojazdu zastępczego, w kwocie 836,40 zł (decyzja, k. 17).

29 XII 2017 strony podpisały ugode, której przedmiotem – zgodnie z jej § 1 ust. 1 – było zakończenie przez strony postępowania prowadzonego w sprawie szkody (...). Zgodnie z § 2 ugody pozwana zobowiązała się dopłacić, w terminie 14 dni, kwotę 541,20 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, a nadto kwoty 287 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W § 3 ust. 1 ugody powódka oświadczyła, że ustalona kwota odszkodowania wyczerpuje wszelkie jej roszczenia związane z odszkodowaniem za szkody w ww. pojeździe i zrzekła się wszelkich ewentualnych dalszych roszczeń wynikających z tej szkody. Ponadto – w § 3 ust. 2 ugody – powódka oświadczyła, że zawarta ugoda wyczerpuje wszelkie roszczenia objęte pozwem i w terminie 14 dni od podpisania ugody cofnie pozew z 30 III 2017 w sprawie XIII GC 1140/17. Pozwana kwotę z ugody w łącznej wysokości 845,20 zł (na kwotę tę składała się kwota 541,20 zł należności głównej, 287 zł kosztów zastępstwa procesowego z ugody i dalsze 17 zł tytułem dalszych kosztów procesu) zapłaciła powódce 26 I 2018. W § 4 ugody pozwana oświadczyła, że zrzeka się wobec powódki wszelkich roszczeń o zwrot kosztów procesu wynikających ze sprawy toczącej się przez niniejszym sadem (ugoda, k. 50; potwierdzenie, k. 51; wydruk, k. 53).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo, jako nieusprawiedliwione co do zasady, podlegało oddaleniu w całości.

W zakresie roszczenia głównego należy wskazać, że na mocy ugody z 29 XII 2017 strony uzgodniły, że pozwana zapłaci powódce kwotę 541,20 zł tytułem roszczenia głównego, co – zgodnie z oświadczeniem powódki zawartym w § 3 ust. 1 ugody – wyczerpywało jej roszczenia związane z przedmiotową szkodą i zrzekła się dalszych roszczeń (podobnie w § 3 ust. 2 ugody); ugoda ta dotyczy niniejszej sprawy, co wynika z przywołania w jej treści nie tylko numeru szkody nadanego przez pozwaną, ale również sygn. akt niniejszej sprawy. Oświadczenie takie powoduje nie tylko możliwość podniesienia przez drugą stronę, w ramach sporu o takie roszczenie, zarzutu sprawy ugodzonej, ale także, w warunkach skuteczności zrzeczenia, utratę prawa podmiotowego do dochodzenia tego roszczenia w przyszłości (vide wyroki SA w Krakowie z: 30 XII 2009, I ACa 1151/09; 25 V 2017, I ACa 1691/16). Co znamienne – pozwana złożyła również dowód zapłaty ugodzonej kwoty (nie ma zaś znaczenia, że pozwana zapłaciła więcej, niż ugodzono). W konsekwencji wniosek strony pozwanej złożony na rozprawie z 5 VII 2018 o oddalenie powództwa wobec zawartej ugody podlegał uwzględnieniu.

Już powyższe zważenie, z uwagi na materialną akcesoryjność wierzytelności o odsetki względem należności głównej (por. art. 481 § 1 KC), jest wystarczające również do oddalenia powództwa w zakresie żądania odsetek od roszczenia głównego (accessorium sequitur principale).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – sąd oddalił powództwo w całości mocą pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu należało – na podstawie art. 98 § 1 KPC – rozstrzygnąć z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Znajduje to uzasadnienie w fakcie, że powództwo-żądanie strony powodowej, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej, zostało oddalone w całości. To więc strona powodowa uległa w zakresie całości swoich żądań i to ją winny ostatecznie obciążać koszty procesu, w tym koszty strony pozwanej.

Oczywiście sąd dostrzega, że w § 4 ugody pozwana oświadczyła, że zrzeka się wobec powódki wszelkich roszczeń o zwrot kosztów procesu wynikających z niniejszej sprawy. Nie można jednak pominąć, że zawarta pomiędzy stronami ugoda była ugoda prawa materialnego; oznacza to, że zawarte w niej oświadczenia również miały charakter materialnoprawny. Naruszenie jej postanowień, np. § 4 ugody, ma więc co najwyżej charakter nienależytego wykonania umowy (niezależnie od tego można postawić tezę, że w tym zakresie ugoda może podlegać wzruszeniu, albowiem – wobec jej treści § 3 ust. 2 i zobowiązani powódki do cofnięcia pozwu – zaniechanie cofnięcia pozwu może

być potencjalnie rozpatrywanie z perspektywy błędu z art. 918 § 2 KC). Z drugiej strony wnioski strony pozwanej o zwrot kosztów procesu w niniejszej sprawie ma charakter procesowy. Na konieczność delimitacji procesowego rozstrzygnięcia o kosztach procesu i kwestii materialnoprawnych wielokrotnie wskazywał SN zaznaczając, że koszty procesu nie mogą być dochodzone w ramach roszczenia głównego (vide tylko przykładowo uchwała SN 10 II 1995, III CZP 8/95); wręcz orzecznictwo jednoznacznie wskazało, że jedynie ugoda sądowa może wywołać skutki procesowe (m.in. określone w art. 104 KPC i art. 117 uKSC), a skutków takich nie wywołują ugody pozasądowe (vide uchwała SN z 22 XI 1968, III CZP 108/68), pomijając tu kwestię ugody zawartej przed mediatorem (albowiem nie taką ugodę zawarły strony). Innymi słowy **materialne oświadczenie pozwanej o zrzeczeniu się roszczeń o zwrot kosztów procesu zawarte w ugodzie pozasądowej, nie pozbawia pozwanej prawa żądania zwrotu kosztów w procesie, które to żądanie, w wypadku niecofnięcia pozwu przez stronę powodową mimo takiego zobowiązania zawartego w ugodzie pozasądowej, podlega ocenie z perspektywy art. 98 i n. KPC; wystąpienie z takim wnioskiem przez pozwaną może być rozpatrywane jedynie w innym procesie w oparciu o art. 471 KC.**

Jednocześnie należy przypomnieć, że za obciążeniem powódki kosztami niniejszego procesu przemawiając dalsze okoliczności z nim związane. Otóż w § 3 ust. 2 ugody z 29 XII 2017 powódka zobowiązała się do cofnięcia pozwu wniesionego w niniejszej sprawie. Tymczasem w niniejszej sprawie powódka złożyła jedynie pismo z 15 XII 2017 o zaakceptowaniu propozycji ugody (k. 42). Mimo tego powódka nie złożyła pisma cofającego pozew, co jest szczególnie zastanawiające, skoro powódka była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika procesowego. Pełnomocnik ten (strony powodowej) musiał zdawać sobie sprawę, że powództwo w niniejszej sprawie, wbrew obowiązkowi z § 3 ust. 2 ugody, nie zostało cofnięte, albowiem o ile zawarcie ugody nastąpiło 29 XII 2017, zaś zapłata ugodzonego roszczenia 26 I 2018, to zarządzeniem z 18 V 2018 pełnomocnicy stron zostali wezwani do obowiązkowego stawiennictwa na rozprawie z 5 VII 2018 (k. 47), zaś stosowne zawiadomienie zostało doręczone pełnomocnikowi powódki 6 VI 2018; już abstrahując od tego, czy otrzymał on wezwanie czy zawiadomienie o terminie rozprawy z 5 VII 2018, z całą pewnością dotarła do niego wiadomość, że wyznaczona została w sprawie rozprawa, co jednoznacznie wskazywało, że do sądu nie dotarło oświadczenie o cofnięciu pozwu (por. a contrario art. 203 § 3 zd. I in principio KPC); mimo tego pełnomocnik strony powodowej nie stawił się na rozprawie z 5 VII 2018. Również to przemawiało za obciążeniem strony powodowej kosztami niniejszego procesu.

Na koszty procesu pozwanej składały się tylko koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 X 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych {Dz.U. 2015 r., poz. 1804, ze zm.}) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożenia kopii dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym (k. 25 i 40).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 109 § 2 KPC w zw. z przywołanymi przepisami – sąd, w pkt. 2 sentencji wyroku, postanowił zasądzić na rzecz pozwanej od powódki sumę powyższych pozycji, tj. kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

(...)